

[Wilhelm]

strammere og slappere. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, hvor statsministeren hører hjemme. Lidt længere henne i sin tale fik han da også sagt, at han oven i købet gik ind for en stram stramning. Jeg mener ikke, at statsministeren er særlig splittet eller har bevæget sig særlig meget. Karakteristikken med den snigende ændring af personligheden kunne måske nok passe engang, men det er jo et for længst overstået stadium for statsministerens vedkommende. Jeg tror nok, statsministeren var den sidste socialdemokrat, jeg ville benytte betegnelsen skizofren på, for jeg erindrer, hvad de fleste socialdemokrater åbenbart har glemt, at statsminister Anker Jørgensen – så vidt jeg husker, var det allerede i efteråret 1972, da han var meget ny som statsminister – forelagde sin vision om SV-regeringen, arbejder-bonde-regeringen, som det så rosenrødt blev kaldt. Jeg tror, statsministeren kan bekræfte, at det er så gammel en tanke, som han har forfulgt fuldstændig konsekvent. Derfor er der ikke noget som helst skizofrent i statsministerens holdning til disse ting. Der er kort et klart løb frem mod det, som mange socialdemokrater af en eller anden mærkelig grund er blevet overrasket over.

Motiveringen for denne regeringsdannelse unddrager sig efter min mening en rent politisk analyse. Det er ikke muligt ved rationel politisk forklaring at finde motiveringen for denne regeringsdannelse. Jeg tror, man ved, at vi ikke har nogen illusioner om, at den socialdemokratiske politik er særlig forskellig fra venstres. Men alligevel, hvis man måler resultaterne med de omkostninger, det har haft for partiet, så unddrager denne regeringsdannelse sig en rent politisk analyse. Jeg ved ikke, om man overhovedet kan finde forklaringen på statsministerens opræden i klinisk ordbog, men hvis nogen er interesseret i at efterforske det, så ville jeg anbefale, at man forsøgte under stikordene – og det er faktisk alvorlig ment – »landsfaderkompleks« eller måske alternativt »kejsersyndromet«.

(Kort bemærkning).

Kjeld Olesen (S):

Hr. Gert Petersen spurgte mig, om jeg kunne oplyse om nogle talstørrelser vedrørende arbejdsløsheden i forbindelse med det

oplæg, regeringen er kommet med. Jeg må kort henvise hr. Gert Petersen til det udførlige svar, som finansministeren gav om dette problem tidligere under debatten.

Dernæst stillede hr. Brusvang mig et spørgsmål i forbindelse med Store Bælt, nærmere betegnet om den dagsorden, som blev vedtaget i tinget den 1. juni. Jeg skal gerne svare på det spørgsmål, der blev stillet, og allerførst sige til hr. Brusvang, at efter min bedste mening kan hr. Brusvang ikke med rette opfatte den dagsorden som en bekræftelse på broen. Det, der lå bag, er følgende: vi fik i foråret regeringens investeringsredegørelse, den blev behandlet her i folketinget, gik derefter til videre behandling i PØ-udvalget, og i forbindelse hermed meddelte jeg, at underskrifter vedrørende noget arbejde, der skulle igangsættes, først ville ske 1. september, i hvert fald ikke før 1. september. Denne tidsplan er indeholdt i det, man vedtog her i folketinget den 1. juni; det vil sige, at den dagsorden, folketinget vedtog, er en ren konstatering af denne tidsplan og derfor ikke i sig selv en bekræftelse fra folketingets side på broen.

Hvad der yderligere kan siges herom, synes jeg ikke tilkommer mig. Det mener jeg må besvares af ministeren for offentlige arbejder.

Lilli Gyldenkilde (SF):

I statsministerens tale fandt jeg ikke noget svar på mit spørgsmål angående momscompensation for særlig udsatte grupper. Det eneste, der kom i retning af et svar, var, at den sociale reform, der er vedtaget herinde, vil træde i kraft den 1. januar. Det vil sige, at udhulingen altså begynder nu. Jeg bemærkede, at flere af ordførerne var inde på kompensationsproblemet. Hr. Poul Schlüters ord om dette gav en tydelig fornemmelse af, at hr. Poul Schlüter anså det for givet, at der ville komme compensation på tale. Hr. Jens Møller var så venlig, at han mere end antydede, at der måtte være tale om en forglemmelse, når der ikke var noget med om en momscompensation. Det vil faktisk sige, at flere af ordførerne har været inde på dette og heller ikke har fået noget svar. Men det betyder vel også, at disse partier, som tidligere har været forligspartier, er indstillet på, at